

Surun alaiset

Melanie seisoo joogasalin reunalla ja hymyilee. Ryhmä ihmisiä kävelee rauhalliseen tahtiin ympäri salia. Kohdatessaan toisensa he alkavat nauraa. Nauru on näinä aikoina parasta, mitä ihminen voi antaa toiselle päin kasvoja.

– Hyvä! Jatketaan vielä muutama minuutti.

Melanie liittyy salissa virtaavien ihmisten joukkoon. Ensimmäinen eteen pysähtyvä ihminen on polkkatukkainen ja tunikaan verhoutunut. He katsovat toisiaan silmiin ja antautuvat hekotukselle. Polkka nauraa niin, että sen vatsaa kipristää.

Yksikin hymy voi pelastaa kokonaisen maailman, sitä Melanie ajattelee ja nauraa entistä lujemmin.

– Tämä on viikon kohokohta.

– Kiitos, kun annat paikan ilolle.

Melanie nyökkää ja hymyilee. Hän tietää, että palautteet tulevat suoraan sykkivästä ytimeistä.

Kun viimeinenkin ryhmästä on poistunut salista, hän kävelee ovelle ja sulkee sen. Hän valuu istumaan salin lattialle. Nyt se taas tapahtuu, hän tietää. Vai olisiko jokin sittenkin toisin tällä kertaa?

Ensin hymy jähmettyy, tuntuu pakotetulta. Se alkaa purkautua kuin lankakerä, vähitellen laskee posket alas roikkumaan. Pian yksikään hymylihas ei ole enää aktivoitunut. Posket jähmettyvät loiviksi dyyneiksi hänen kasvoilleen ja sulavat vasta viikon päästä, tässä samassa joogasalissa. Hän nousee ylös, kiskaisee hupparin vetoketjun kiinni ja sammuttaa mennessään joogasalin valot.

Kotona Melanie kaivaa esiin videovastaanottimensa. Ei videoviestejä. Hän katsoo muutaman lyhyen videon valtakunnan ylläpitämästä alustasta. Yhdessä virkahenkilö selittää kateederin takaa, kuinka valtakunnan vetäjät ovat onnistuneet välttämättömillä muutoksilla rikastamaan maan ja tehneet siitä turvallisemman asua. Melanie sulkee näytön ja heittää vastaanottimen nurkkaan.

Maailmasta on tullut videoiden valloittama. Asiat kirjataan muistiin videolle. Dokumentit, kuten syntymätodistukset ja työ sopimukset, lausutaan videoiksi. Valtaosa tänään valtakuntaan syntyvistä lapsista ei milloinkaan opi lukemaan, saati kirjoittamaan. Historiaan ovat jääneet he, jotka näppäilevät tekstiviestejä.

Melanien katse hakeutuu seinille. Siellä on hänen ylpeytensä, seinä tapetoivat kirjahyllyt. Hyllyille painonsa on laskenut menneisyys ja tuleva, vieri vieressä, käsi kädessä. Mutta lukijat käyvät harvalukuisiksi.

Melanie etenee autiota kävelykatua, jota reunustavat tyhjyyttään kumisevat liiketilat. Sanat ovat virranneet ulos kirjakaupan ikkunoista, niitä peittävät isot ruksit ja heitetyn kiven tekemät reiät. Puheen jyly kaikuu tyhjällä kadulla. Toisella puolen katua pyörii ihmisenkokoisella ruudulla video, jossa virkahenkilö muistuttaa ohikulkijoita jokaisen velvollisuudesta ilmiantaa ihmiset, jotka toimivat vastoin valtakunnan lakeja.

Ilmiantoa pahempaa tuomiota ei ole. Melanie on kuullut tarinoita tyystin kadonneista ihmisistä. Alakerran naapurissa asunut entinen historian professori hukkuu yöhön, kun valtakunta sai vihiä professorin kirjallisista lähteistä. Nuori pariskunta upposi hiekkaan, kun heidän lapsensa nauroivat väkijoukon nähden ruokakaupassa.

Sivukadulla pimeään verhoutunut kaksikko pysäyttää Melanien.

– Näytä henkilöllisyystodistus.

Melanie hätkähtää. Molemmilla on rinnassaan Surun valtakunnan merkit, siitä hän tietää, että on parempi tehdä kuten käsketään. Hän kaivaa henkilöllisyystodistuksen reppunsa ulkotaskusta.

– Minä tarkastan tämän, sanoo toinen ja ottaa hänen reppunsa käsittelyyn.

Melanie pitää katseensa maassa.

– Minne olet menossa?

– Hakemaan ruokaa.

– Suosittelen, että hoidat asiasi nopeasti. Ulkonaliikkumiskielto alkaa tunnin päästä.

Melanie on hyvin tietoinen valtakunnan aikatauluista. Ulkona saa liikkua vain kymmenen ja kahdeksan välisenä aikana. Repussa ei kannata kuljettaa kirjoja. Jos niistä jää kiinni, pääsee matkalle ilman paluulippua. Samoin käy, jos hymy eksyy huulille silminnäkiän läsnäollessa.

– Mikä on ammattisi?

– Ryhmätuntiohjaaja.

– Ahaa. Työpaikkasi?

– Kaupungin hyvinvointikeskus.

– Selvä. Minä tutkin sinut vielä. Levitä kädet ja jalat.

Melanie tuntee taputukset pohkeissa, reisissä, lanteilla, kyljissä. Tutkimuksen aikana hän rentoutuu. Tilanne on kohta ohi.

Kaksikko päästää hänet jatkamaan. Olkansa takaa hän kuulee, kun toinen heistä lausuu videolle:

– Tapasimme Kauppakadulla henkilön nimeltään Melanie Juuri. Henkilöllisyys ja henkilön kantamat tavarat tarkistettu. Henkilöllä oli selkäreppu. Repussa oli vesipullo, villasukat, lompakko sekä avaimet. Ruumiintarkastuksessa ei löytynyt mitään poikkeavaa. Henkilö työskentelee ryhmätuntiohjaajana kaupungin hyvinvointikeskuksessa.

Hän hymyilee. Käynnissä on loppurentoutus. Mukaviin vaatteisiin pukeutuneet ihmiset makaavat joogasalin lattialla. Yhden pää on toisen vatsan päällä, ja sen vatsan päällä on seuraavan pää. He muodostavat omanlaisensa ympyrän, hieman muhkuraisen, mutta lempeän.

Yksi alkaa nauraa. Vatsa hytkyy, seuraavan pää hytkyy mukana. Nauru kiirii vatsan kautta seuraavan suihin, se etenee kuin pehmeä dominoefekti vatsasta vatsaan. Kohta koko ympyrä hytkyy naurusta ja muu maailma lakkaa olemasta.

- Älä yhtään pidättele. Pidä kroppa rentona. Anna naurun saapua täysin vapaasti. Naurua jatkuu vielä tovi. Kaikki tietävät koska on aika lopettaa.
- Kohta ihmiset riisuvat villasukkia pois jaloistaan ja pujahtavat joogasalista ulos.

Melanie kulkee kotiinpäin, kun hänen videovastaanottimensa soi. Ruudulla välkkyvät tuntemattoman soittajan ikoni. Hän painaa vihreää, jolloin ruutuun ilmestyy Kauri.

- Soitat eri laitteesta kuin aiemmin?
- Näiden kanssa ei voi olla liian varovainen.

Kauri näyttää rähjäiseltä. Silmissä ei tuiki. Niin ihmisten käy joogasalien ulkopuolella. Ei ole syytä eikä lupaa ilolle tai hihkulle.

- Missä olet?
- Muistat varmaan, kun puhuin sinulle projektista. Maanalaisesta kokoelmasta, joka säilyttää kaiken sen mitä valtakunta yrittää tuhota. Olen rakentamassa sitä.

Melanie pysähtyy kadulla ja vääntää äänenvoimakkuutta pienemmälle.

- Muistan kyllä. Mutta olen ulkona, tämä ei ole hyvä paikka puhua.

He ovat hiljaa. On vaikeaa puhua nykyisyydestä, mutta mennyt, se vasta vaikea aihe onkin. Heidän menneisyytensä on yhteinen. Siitä on jäljellä vain repaleisia lauseita, surun uuvuttamia sanoja.

- Kuinka sinä olet voinut?
- Olen huomannut, että en osaa enää hymyillä muualla kuin salissa. Entä sinä?

– Tekeminen auttaa, ja täällä se ei lopu kesken. Miten työt sujuvat?

– Tunneilla käy vielä ihmisiä, mutta näen, että heitä pelottaa tulla. On vain ajan kysymys, että työt loppuvat.

– Kannattaisiko sinun lopettaa itse, ennen kuin jäät kiinni? Mitä jos tulisit tänne? Täällä on turvallisempaa. Voin tulla hakemaan sinut.

– En tiedä onko se hyvä ajatus. Meidän tarinan perässä on jo piste. Eikö olisi hölmöä yrittää jatkaa sitä?

– Teen joka päivä töitä jatkuvuuden eteen. Täällä se on mahdollista, tunnen sen. Kuulostaa siltä, että sinäkin tarvitset toivoa.

– En ole valmis kohtaamaan sinua.

Kauri tietää sen ja siksi hiljenee jälleen. Niin vähällä hän on valmis antamaan periksi, lipsauttamaan Melanien yhteydestään. Ruhjeet ovat vielä tuoreita.

Ennen nykyisen valtakunnan alkua oli päiviä, jolloin Melanie ja Kauri nauroivat yhdessä, joskus niin lujaa että silmistä tihkui ilon kyyneleitä. He lukivat ja kirjoittivat, kumpikin ammatikseen. He rakastelivat lattialla ja riippumatossa, keittiön pöytään nojaten, saunan kuumuudessa huohottaen. He olivat yhtä.

Kaikki muuttui, kun valtakunta järjestäytyi uudelleen. Rappeutuminen alkoi vähä vähältä. Ammatin harjoittamisesta tehtiin ensin vaikeaa, myöhemmin kiellettyä, ja taidot, joita he olivat käyttäneet paitsi työhön myös elämään, olivat yhtäkkiä vieroksuttuja. Viereltä valtakunnan puolelle livahti perheen jäseniä, ystäviä. Kuilut kasvoivat. Se synnytti Melanien ja Kaurin mieliin tasan yhden toiveen.

He tahtoivat jatkaa sukupolvien ketjua.

He olivat varmoja toiveestaan. He halusivat nähdä uuden sukupolven ja oppia siltä. He voisivat kasvattaa lapsen, opettaa ihmisen alulle kaiken minkä elämästä tiesivät, mukaan lukien luku- ja kirjoitustaidon. Siten heidän jälkeensä jäisi ainakin yksi toivon siemen, ihmisenmuotoinen.

Viikot etenivät, vuodenajat vaihtuivat, mutta lasta ei kuulunut. Kuukausi kuukaudelta ja vuosi vuodelta Melanien ja Kaurin toivo alkoi haalistua.

Myös asiat valtakunnassa lipuivat kaoottisempaan suuntaan. Hymyt ja naurut kiellettiin lain ja asetuksin, joiden rikkomisesta asetettiin merkittävät rangaistukset. Surupoliisit alkoivat partioida kaduilla. Kansalaisten otsarypyt syvenivät.

Valtakunnan pahimmat vastustajat löytyivät leikkipuistosta. Lapset. Valtakunnassa muodostui nopeasti käytännöksi, että jos lapsi ei parin vuoden sisällä syntymästään oppinut

olemaan hymyilemättä, hänet otettiin huostaan valtion kasvatuslaitokseen. Vuosia myöhemmin laitoksesta käveli ulos haudanvakava nuori, valmiina valtakunnan palvelukseen.

Melanie ja Kauri luopuivat vähitellen toiveestaan ja samalla toisistaan.

Ihmiset istuvat joogasalin lattialla pareittain, toisiaan vastakkain. He tuijottavat toisiaan silmiin tiiviisti, kuten Melanie on pyytänyt. Ei kestä aikaakaan, kun parien suunnasta alkaa kantautua hihitystä. Hän katselee ryhmää tyytyväisenä.

Hänelle ei riittänyt harjoitukseen paria, joten hän vain havainnoi. Muiden ilossa on jotain liikuttavaa, vaikka se on saatu aikaan teennäisesti. Tänään ryhmän jäsenten nauruihin niveltyy jäykkyyttä. Melanie ei ole sallinut itselleen toivottomuuden tunteita ohjauksen aikana, mutta nyt hän tuntee sen koputtavan olkapäätä. Ryhmä on viikko viikolta pienentynyt. Vielä kuukausi sitten kävijöitä oli viisitoista. Sen kokoinen oli vakioporukka, joka oli käynyt tunneilla jo vuosia. Enää kahdeksan on jäljellä. Vaikka tunnit on nimetty venyttelyiksi, se ei ole estänyt pelon rantautumista ryhmän jäseniin.

– Lopetetaan tällä kertaa tähän, Melanie toteaa pariharjoitteen jälkeen. – Kiitos läsnäolosta tämän illan harjoitteissa. Nähdään ensi viikolla.

Ihmiset alkavat kerätä tavaroitaan. Melanie katsoo hymyillen heidän peräänsä. Nämä tunnit ovat hänelle yhtä tärkeitä kuin tälle surun vaivaamalle ryhmälle. Yksi on jo poistumaan päin, mutta käännähtää ovella vielä häntä kohti.

– Onko se siis totta, että nämä tunnit jatkuvat vielä? Kuulin, että surupoliisit ovat alkaneet tehdä pistokokeita ryhmätunneille.

Melanien hymy haihtuu sisäilmaan.

– En ole kuullut moisesta. Minun pitää selvittää asiaa.

– Eikö olisi järkevämpää muuttaa tämä venyttelyksi, kuten nimi sanoo? toinen kysyy kärkevästi. Kysyjä räplää sormillaan pyörän avainta.

– Se on viimeinen vaihtoehto, Melanie sanoo vaimeasti.

Jäljelle jääneiden katseista hän jo tietää, että ensi viikolla osallistujia on entistä vähemmän.

Melanie kulkee kohti kotia, kun hän saa päähänsä oikaista läheisen leikkipuiston läpi. Ulkonaliikkumiskielto alkaa puolen tunnin kuluttua. Leikkipuisto on poistettu käytöstä, onhan se ennen ollut naurun tyyssija. Puistoa ympäröi massiivinen verkkoaita. Keinut roikkuvat toimettomina. Kuiviksi käpertyneet lehdet ovat kasautuneet liukumäen juureen.

Verkkoaidassa on reikä. Melanie sujahtaa siitä sisään.

Hän istuu leikkipuiston penkille. Synkkä puisto saa kerroksen värejä, kun hän kuvittelee sen täyteen kurahaalareissaan säntäileviä lapsia. Synkkä puisto ottaa vastaan taajuuden runsaita ääniä, joissa kaikuvat hänen kuvittelemansa riemastuneet kiljaisut, kesken leikin yllättävät itkut, ihmettelevät kysymykset.

Todellisuudessa maisema pysyy pimeänä, äänettömänä ja värittömänä. Melanie nousee lähteäkseen, kun kuulee itkua liukumäen putkesta. Hän kävelee lähemmäs liukumäkeä, jolloin ääni vain voimistuu. Hän nousee portaita liukumäen harjanteelle ja näkee putken suuaukolla taaperon, jonka lohduton itku kaikuu putkessa. Melanie katselee ympärilleen. Puistossa ei näy muita aikuisia, ei ketään.

– Hei. Kaikki on nyt hyvin. Olen tässä.

Melanie ojentaa kätensä taaperoa kohti. Itku lakkaa, mutta pelko ei väisty taaperon silmistä. Sitten Melanie aivan odottamatta hymyilee lapselle. Hymy heijastuu huulilta toisille, ja kohta he hymyilevät toisilleen leveästi, niin että hampaat näkyvät.

– Sinä oletkin suloinen. Missä on äiti? Tai isä?

Itku riuhtaisee hymyn tieltään.

– Shh. Ollaan vähän hiljempaa. Minä autan sinua.

Taapero hiljenee taas.

– Minun nimeni on Melanie. Mikä on sinun nimesi?

– Isla.

– Hei Isla. Saanko auttaa sinua? Mennään minun luokseni ja mietitään siellä mitä tehdään. Ulkona ei kohta saa enää kulkea ja sitten voi käydä huonosti.

Isla nyökkää. Melanie ottaa hänet syliinsä. Isla katsoo hänen kasvojaan tarkasti pitkien silmäripsien takaa. Lapsen silmissä Melanie näkee tulevan.

Kotona Melanie keittää Islalle puuroa.

– Syödään ensin ja jutellaan sitten.

Hän jäähydyttää lusikallista puhaltelemalla ja kiikuttaa sen sitten Islan suun eteen. Lapsi ahmaisee kuorman suuhunsa ja pupeltaa puuroa suussaan tyytyväisenä oloisena. Lusikka kerrallaan lautanen tyhjenee.

– Sinulla taisi olla kova nälkä?

– Joo.

– Osaatko kertoa miksi olit yksin leikkipuistossa?

– Äidin kanssa mentiin leikkimään.

– Ahaa. Minne äitisi sitten meni?

- En tiedä.
- Sanoiko äiti jotain, ennen kuin hän lähti?
- En tiedä.

Isla eksyy vastauksiinsa, alahuuli alkaa väristä. Melanie ymmärtää yrityksensä mahdottomaksi. Lapsi on vielä niin pieni. Melanie nappaa tiskipöydältä käteensä punaisen pippurimyllyn ja laittaa sen nenänsä eteen.

- Katso, kun minulla on tällainen nenä.

Islaa hymyilyttää.

- Se kasvoi yhdessä yössä!

Islan kiherrys muuttuu kikatukseksi. Naurussa he löytävät toisensa.

Lapsen nukahdettua Melanie ryhtyy töihin. Hän leikkaa jättesäkkejä isoiksi kankaiksi ja teippaa ne maalarinteipillä ikkunoiden peitoksi. Hän valitsee pimeyden paljastumisen edestä milloin tahansa.

Melanie katselee nukkuvaa Islaa minuuttien ajan, kunnes on vakuuttunut taaperon syvästä unesta. Hän uskaltaa lähteä käymään roskakatoksessa. Hän suuntaa askeleensa kartonkikeräyksen luo, etsiäkseen sieltä kananmunakennoja. Melanie noukkii ehjät kennot muovikassiin, jonka hän kiikuttaa asuntoonsa neljänteen kerrokseen.

On jo myöhä, kun hän on asettanut ensimmäiset kennot seinille äänieristeeksi. Kukaan ei saisi tietää, millaista nauravaa salaisuutta hän piilottelee kodissaan. Ei kukaan.

Melanie avaa joogasalin oven merkiksi siitä, että nyt voi tulla sisään. Vain neljä tuttua ihmistä kävelee saliin ja alkaa etsiä paikkaansa. He katsovat toisiaan niukin katsein, kuin todetakseen, että tämä saattaa hyvinkin olla viimeinen kerta. Melanie on jo sulkemassa ovea, kun vielä yksi, tuntematon henkilö ryntää sisään.

- Vieläkö ehtii? kysyy mies, jonka jänteveydessä on jotain häiritsevää.

Melanie saa aikaan myöntävän muminan. Sähkö surraa hänen sisällään. Mies on tullut venyttelyyn, neljä muuta naurujoogaan. Mies on tullut venyttelyyn, Melanie toistaa mielessään. Hänestä taitaa välittyä hetkellinen paniikki, sillä saliin jo asettuneet naiset sähköistyvät hekin nopeasti.

Melanie sulkee oven ja koittaa kasata itsensä sekunnin sadasosissa. Mies on asettunut aivan etummaiseksi ja näyttää katselevan odottavaisesti ympärilleen.

- No niin. Tervetuloa illan venyttelyyn. Hienoa, että olette täällä. Tänään tavoitteemme on rentoutua ja lopulta lähteä hieman joustavampina takaisin koteihimme.

Melanie keskittyy hetkeksi hengitykseen, jotta saisi äänen värinän aisoihin.

– Aloitetaan hengittämällä sisään. Kurota samalla käsilläsi kohti taivasta.

Ryhmä hengittää sisään ja ulos vaimeasti. Mies on sulkenut silmänsä. Melanie koittaa poimia hänestä informaation palasia nopein silmäyksin, mutta se ei ole helppoa. Mies on hyvässä kunnossa. Onko mies surupoliisi?

Ryhmä makaa selällään joogamattojen päällä kuolleen miehen asennossa. Tunti on venymässä kohti loppuaan. Myös Melanie makaa ja pohtii, onkohan tunti vastannut miehen odotuksia.

– Voit alkaa hiljalleen liikutella kehoasi ja sitten omaan tahtiisi nousta takaisin istumaan.

Ryhmä nousee raukean näköisenä, mutta risti-istuntaan asettuvan miehen katse on terävä.

– Kiitos osallistumisestanne venyttelyyn. Ja rauhallista viikkoa kaikille.

Vakiokävijät tekevät lähtönsä joutuisasti, kun mies selvästi hidastelee toimissaan.

– Anteeksi, saanko kysyä? mies tulee hänen eteensä suoriin suupieliin.

– Totta kai. Kuinka voin auttaa?

– Oletko pitkään ohjannut näitä ryhmiä?

– Usean vuoden ajan, kyllä. Tätä venyttelyä viimeiset kaksi vuotta.

– Tämän paikalla taisi ennen olla naurujooga. Ohjasitko myös sitä?

Melanie lakkaa hengittämästä ja vastaa sitten pinttyneellä äänellä:

– Kyllä. Kun kiellot asetettiin voimaan, naurujooga lopetettiin saman tien.

– Aivan, aivan.

Mies kaivaa repustaan videovastaanottimen.

– Sopiiko, jos puhuisit videolle?

Melanien poskia kuumottaa ärtymys.

– Saanen kysyä, miksi?

– Aivan, totta kai, mies sanoo ja kaivaa jotain muuta repustaan. – Olen surupoliisista.

– Siinä tapauksessa puhun mielelläni.

– Kysyn sinulta muutaman kysymyksen samalla kun nauhoitan.

Melanie nyökkää.

– Olemme surupoliisissa saaneet vihjeitä siitä, että vedät yhä naurujoogatunteja venyttelyn sijasta. Pitääkö tämä paikkansa?

– Ei pidä. Naurujooga päättyi silloin, kun kiello astui voimaan.

– Miksi luulet, että tällainen vihje on lähetetty surupoliisille?

– En osaa sanoa. Kenties joku haluaa tehdä minulle tai kaupungin hyvinvointikeskukselle kiusaa.

– Miten toimit, jos näkisit osallistujan hymyilevän tai nauravan venyttelytunnilla?

– Kertoisin osallistujalle toiminnan olevan kiellettyä ja pyytäisin häntä poistumaan.

– Onko näin koskaan sattunut?

– Ei tähän mennessä.

– Onko sinulla perhettä tai lapsia?

– Ei. Asun yksin.

– Oletko tavannut nauravia ihmisiä, lapsia tai aikuisia, viimeisen kolmen kuukauden aikana?

– En ole.

– Kiitos vastauksista.

Melanie huohottaa raskaasti joogasalin peilin edessä. Surupoliisi on lähtenyt. Kuulustelu ei johtanut mihinkään, mutta Melanien olotila käy minuutti minuutilta yhä raskaammaksi. Esitetyt kysymykset kylvivät epäilyksen siemeniä. Nyt siemenet itävät ja kasvattavat rihmastoja hänen sisälleen. Melanie on varma, että hän oleilee rotkon reunalla.

Hän kiirehtii kotiin lyhintä mahdollista reittiä. Oven avatessaan hän kuulee Islan nyyhkytyksen.

– Hei, minä tulin!

Isla hiljenee. Lapsi on piiloutunut makuupussin suojiin ja kurkistaa sieltä nyt ujosti.

– Sinua taisi pelottaa olla yksin täällä?

Melanie paistaa munia, koko kennon tyhjäksi. Hän asentaa sen saman tien äänieristeeksi olohuoneen sisäseinälle.

– Joku vei äidin, Isla sanoo kesken munakkaan pupeltamisen.

– Mitä? Näitkö miltä se ihminen näytti? Joka vei äitisi?

Isla pudistaa päätään.

– Oliko sillä sininen puku ja rinnassa pyöreä kuva? Kuvassa silmä?

Isla nielaisee viimeisen haarukallisen munakasta.

– Sillä oli silmä. Tässä.

Isla koskee rintaansa. Melanie käy miettelääksi.

– Onko sinulla isää? Toista vanhempaa?

Islan silmät vetistyvät. Hän pudistaa jälleen päätään. Melanie silittää pehmeää poskea.

– Voisin käydä kartonkiastialla katsomassa, onko sinne tullut lisää kennoja.

Islan alahuuli tärisee.

– En ole kauaa.

Islan keho antautuu ravistelevaan itkuun. Melaniella ei ole vaihtoehtoa. Hänen on otettava lapsi mukaan.

He astuvat rappukäytävään. Kun Melanie sulkee oven, hän kuulee puhetta porraskäytävän alapäästä.

– Monesko kerros?

– Katsotaanpa. Juuri. Neljäs.

Melanie jäykistyy. Juuri. Se on hän. Joku on tulossa hänen luokseen. Hän näyttää Islalle hiljenemisen merkin ja hiipii lapsi sylissään ylimpään kerrokseen.

– Nyt pitää olla hipihiljaa, hän supattaa Islan korvaan ja silittää lasta.

Melanie hivuttaa ullakon oven auki niin hiljaa kuin voi ja johdattaa heidät sen pimeyteen. Hän laskee Islan alas, näyttää yhä hiljaisuuden merkkiä, lapsi nyökkää. Melanie asettaa korvansa oven rakoon.

Muutamaa kerrosta alempana tuntemattomat soittavat hänen ovikelloaan. Sen jälkeen ne koputtavat. Kun kukaan ei avaa, ne kokeilevat postiluukkuja.

Melanie tajuaa jättäneensä valot päälle. Ne pääsevät jäljille, ne keksivät heidän olinpaikkansa. On pakko kutoa nopea suunnitelma. Ullakon toisesta päästä on käynti toiseen rappuun. Melanie kaappaa Islan syliinsä ja johdattaa heidät sinne. He etenevät vilkkaasti toisen rapun portaita alas. Hän kurkistaa alaovesta. Heidän kotinsa rapun edessä on surupoliisien ajoneuvo. Se on tyhjä, eli liikkeellä on vain kaksi poliisia.

Melanie juoksee Isla sylissään valaistujen teiden ulottumattomiin, leikkipuistoon. He pujahtavat liukumäen putkeen. Isla alkaa hymyillä tunnistaessaan paikan.

– Niin, täällä me tapasimme, Melanie kuiskaa.

Hän kaivaa esiin videovastaanottimensa ja rukoilee, että hänen soittoonsa vastataan.

Kaurin kasvot ilmestyvät vastaanottimeen.

– Hei, tarvitsen apuasi. Me tarvitsemme. Minä ja Isla.